

ΣΕΝΑΡΙΟ-ΔΙΑΣΚΕΥΗ:

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ:

ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ:

ΜΟΥΣΙΚΗ:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3:

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4:

ΚΡΕΟΝΤΑΣ Α:

ΚΡΕΟΝΤΑΣ Β:

ΜΗΤΕΡΑ:

ΠΑΤΕΡΑΣ:

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΕΡΩΤΑΣ:

ΖΗΛΙΑ:

ΦΙΛΟΣ:

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:

ΧΟΡΟΣ:

**ΒΛΑΣΤΑΡΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ ΤΖΕΝΗ
ΚΟΥΤΣΟΓΙΩΡΓΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΧΑΡΟΚΟΠΑΚΗ ΤΖΩΡΤΖΙΝΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΜΩΥΣΟΓΛΟΥ ΝΙΚΗ
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΚΛΑΓΚΟΥ ΔΑΦΝΗ
ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ ΕΒΙΤΑ
ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΚΩΝ/ΝΑ
ΔΑΒΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΔΡΟΣΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΚΑΡΙΑΝΑΚΗ ΡΩΞΑΝΗ
ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΚΟΡΚΩΝΗΣ ΑΝΤΡΕΑΣ
ΜΗΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΤΕΛΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΒΛΑΣΤΑΡΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑ
ΜΩΥΣΟΓΛΟΥ ΝΙΚΗ
ΧΑΡΟΚΟΠΑΚΗ ΤΖΩΡΤΖΙΝΑ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ ΤΖΕΝΗ
ΚΟΥΤΣΟΓΙΩΡΓΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΚΟΡΚΩΝΗΣ ΑΝΤΡΕΑΣ
ΔΑΒΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΤΣΑΠΑΤΣΑΡΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΚΑΡΙΑΝΑΚΗ ΡΩΞΑΝΗ
ΔΡΟΣΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΞΗΡΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΚΩΝ/ΝΑ
ΚΛΑΓΚΟΥ ΔΑΦΝΗ
ΥΦΑΝΤΗ ΣΟΦΙΑ
ΑΛΕΞΑΚΗ Α., ΑΝΤΩΝΙΟΥ Δ.,
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ Τ., ΚΑΡΙΑΝΑΚΗ Ρ.,
ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ Κ., ΜΩΥΣΟΓΛΟΥ Ν.,
ΥΦΑΝΤΗ Σ. και κορυφαία
ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ Ε.**

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Θήβα 422 π.Χ. Δύο θάνατοι. Ένας αμοιβαίος αλληλοσπαραγμός. Μία αδελφή που παλεύει με σθένος για την τιμή του αδελφού της. Μία ηρωίδα που προτάσσει την αδελφική αγάπη, υπακούει στους άγραφους νόμους των θεών και εναντιώνεται στον τύραννο. Μία γυναίκα που καθορίζει τη μοίρα της, που κάνει την επιλογή της, που θυσιάζει τη ζωή της, τις χαρές του γάμου που δε δοκίμασε και οδηγείται στο θάνατο... ως λύτρωση. Η Αντιγόνη! Η ηρωίδα που ξεπερνά τα όρια της τότε πραγματικότητας και ανάγεται σε σύμβολο. Η γυναίκα που μεταφέρεται στον κόσμο των ηθικών αξιών και μετατρέπεται σε μία διαχρονική φιγούρα, σε ένα πρότυπο... Εν έτει 2013, ανοίγουμε τις πύλες της Θήβας. Παρακολουθούμε και κρίνουμε τη σύγκρουση δύο προσωπικοτήτων, τη σύγκρουση δύο διαφορετικών και αλληλοσυγκρουόμενων ηθικών αρχών. Αναβιώνουμε την Αντιγόνη του Σοφοκλή. Στο πρόσωπο της αρχαίας Αντιγόνης συναντάμε γυναίκες της εποχής μας, γυναίκες της καθημερινότητας. Την Αντιγόνη μάνα, την Αντιγόνη αγωνίστρια, την Αντιγόνη γυναίκα, την Αντιγόνη άνθρωπο. Που αδικούνται, που παλεύουν, που φτάνουν στη θυσία! Κι ας μην είναι πάντα αυτή ο θάνατος...!

ΣΚΗΝΗ 1^η

Κρέοντας Α, Αντιγόνη Α

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: (απευθύνεται στην Αντιγόνη) Εσύ που κάτω σκύβεις το κεφάλι, το ομολογείς ή μήπως το αρνιέσαι ότι έθαψες τον Πολυνείκη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Και το ομολογώ και δεν το αρνιέμαι.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Πες μου σύντομα. Ήξερες την προσταγή που τ' απαγόρευε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Την ήξερα! Πώς μπορούσα να μην την ξέρω;

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Και παρ' όλα αυτά τόλμησες να παραβείς το νόμο;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Τόλμησα, γιατί δεν ήταν ούτε διαταγή του Δία, ούτε νόμος της δίκης του Άδη, ούτε ήξερα ότι μπορούν να έχουν τέτοιο κύρος οι προσταγές ενός θνητού, ώστε να υπερβούν τους άγραφους και απαρασάλευτους νόμους των θεών. Νόμοι όχι τωρινοί και χθεσινοί, αλλά αιώνιοι και αλάθευτοι. Εγώ δε σκόπευα ποτέ να προσβάλλω τους νόμους των θεών, γιατί με τρόμαξαν οι επιβουλές ενός ανθρώπου. Το 'ξερα ότι θα πεθάνω, δεν το 'ξερα; Και χωρίς τις δικές σου προσταγές. Κέρδος θα το 'χω αν πεθάνω μια ώρα αρχύτερα! Πώς μπόρεσες να πιστέψεις ότι θα άφηνα άταφο τον Πολυνείκη, ενώ τον Ετεοκλή τον έθαψες με όλες τις βασιλικές τιμές; Και τα δύο μου αδέρφια σκοτώνοντας το ένα το άλλο, την ίδια μέρα, βρήκαν αμοιβαίο θάνατο. Γι' αυτό σου λέω, δε με πειράζει να πεθάνω έτσι, αλλά θα πονούσα αν άφηνα άθαφτο το γιο της μάνας μου. Κι αν μ' αυτά σου φαίνομαι άμυαλη, τότε άμυαλος είσαι εσύ.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Πώς μπορείς να θες να θάψεις ένα προδότη που στράφηκε εναντίον της ίδιας του της πατρίδας μόνο και μόνο για να κατεβάσει από την εξουσία τον αδελφό του; Θα 'πρεπε να ξέρεις ότι τα υπερβολικά άκαμπτα φρονήματα, που κληρονόμησες από τον πατέρα σου, είναι τελικά αυτά που λυγίζουν και υποχωρούν. Όχι μόνο παραβίασες τη διαταγή μου, αλλά καυχίεσαι κι από πάνω για την πράξη σου αυτή. (απευθύνεται στο κοινό) Για κοιτάξτε, με τι θράσος υψώνει το ανάστημά της και ταπεινώνει τη βασιλική μου εξουσία! (απευθύνεται στην Αντιγόνη) Τι κι αν είσαι της αδελφής μου παιδί, εσύ και η Ισμήνη δε θα γλιτώσετε τον ατιμωτικό θάνατο, αφού είσατε συνένοχοι στην ταφή του Πολυνείκη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Με έπιασες. Θα με σκοτώσεις. Τι άλλο θες;

(σβήνουν τα φώτα-προβολείς στις δύο Αντιγόνες)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Απόγνωση!
ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Φόβος!
ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Προσπαθώ...
ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Ακόμα προσπαθώ...

ΣΚΗΝΗ 2^η

Πατέρας, Μητέρα, Αντιγόνη 1

(ανοίγουν τα φώτα)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αυτό που σου πέρασε από το μυαλό να το ξεχάσεις! Δε θα αφήσω εγώ την κόρη μου να καταστρέψει τη ζωή της από τα 20!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Για ποια καταστροφή μιλάς μπαμπά;

ΜΗΤΕΡΑ: Κλειώ μου, ξέρεις τι είναι να φέρνεις στον κόσμο ένα παιδί; Τι ευθύνες έχει; Πώς θα το μεγαλώσεις μόνη σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Αλήθεια; Εσύ δεν το σκέφτηκες αυτό όταν μ' έκανες! 20 δεν ήσουν κι εσύ μαμά ή κάνω λάθος;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μην ανακατεύεις τη μητέρα σου! Εξάλλου τότε ήταν άλλες εποχές και δεν ήταν μόνη της είχε εμένα. Εσύ ποιον έχεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Νόμιζα ότι έχω εσάς, αλλά τελικά μάλλον έκανα λάθος!

(πάει να φύγει νευριασμένη)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Έλα δω! Δεν έχεις να πας πουθενά!

ΜΗΤΕΡΑ: Κάτσε βρε πουλάκι μου να το συζητήσουμε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Τι να συζητήσουμε μαμά; Τα 'παμε όλα...

ΜΗΤΕΡΑ: Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι κρατάς το παιδί και σε βοηθάμε εμείς να το μεγαλώσεις, τι θα κάνεις με τις σπουδές σου; Θα τις παρατήσεις στην μέση;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα. Αποκλείεται! Με τι μούτρα θα βγω εγώ στη γειτονιά; Τι θα πει ο κόσμος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Λοιπόν, λοιπόν, λοιπόν! Επειδή τόση ώρα παρακολουθώ το θέατρο του παραλόγου, ακούστε να δείτε. Πρώτον δεν είπα ποτέ ότι θα σταματήσω τις σπουδές μου. Και δεύτερον, δεν καταλαβαίνω μπαμπά «τι θα πει ο κόσμος;». Ας πει ό,τι θέλει!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Εγώ είχα όνειρα για την κόρη μου! Έκανα τόσες θυσίες για να σε σπουδάσω!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Σας το ξαναείπα! Δεν έχω σκοπό να τις σταματήσω!

ΜΗΤΕΡΑ: Έλα στα συγκαλά σου παιδάκι μου! Μη βλέπεις τώρα, όταν προχωρήσει η εγκυμοσύνη σου, τι θα κάνεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Και τι μου ζητάτε δηλαδή; Να το ρίξω;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν υπάρχει άλλη λύση! Όταν το έκανες έπρεπε να σκεφτείς τις συνέπειες!

ΜΗΤΕΡΑ: Αχιλλέα! Είσαι πολύ νέα! Θα κάνεις κι άλλα παιδιά!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Άλλες γυναίκες θα παρακαλούσαν να είναι στην θέση μου και εσείς μου ζητάτε τι; Να σκοτώσω το παιδί μου;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Και δε μου λες; Θα μείνεις μόνη σου για όλη σου τη ζωή; Γιατί αν περιμένεις να βρεις κανένα χαζό που να σε πάρει και να φορτωθεί και το παιδί, είσαι βαθιά νυχτωμένη. Ή μήπως περιμένεις τον άλλον να γυρίσει πίσω; Τώρα που έμαθε και για το παιδί, δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Δε χρειάζομαι κανένα! Θα τα βγάλω πέρα μόνη μου! Το παιδί μου θα το κρατήσω! Η ζωή είναι δικιά μου κι εγώ αποφασίζω ποιος χωράει και ποιος όχι!

Το ότι είστε γονείς μου σημαίνει ότι μου δώσατε ζωή όχι ότι θα μου την κατευθύνετε κιόλας!

ΜΗΤΕΡΑ: Μα βρε παιδάκι μου...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Μαμά, μην προσπαθείτε να μου αλλάξετε γνώμη. Τις αποφάσεις μου τις έχω πάρει!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αρνούμαι! Αρνούμαι να ακούω αυτά τα πράγματα από ένα εικοσάχρονο κορίτσι. Πώς μπορείς να καταστρέψεις τη ζωή σου...;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Μα δεν θα την καταστρέψω!! Παρατήστε με πια!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πώς τολμάς και μας μιλάς έτσι; Σε ποιον νομίζεις ότι απευθύνεσαι; Στους φίλους σου; Άμα σου αστράψω καμία, θα σου πω εγώ...

ΜΗΤΕΡΑ: Αχιλλέα σε παρακαλώ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Λυδία εσύ μην ανακατεύεσαι! Λοιπόν Κλειώ, εφόσον δε θες να το ρίξεις όπως λες κι εφόσον υπάρχουν τόσες γυναίκες που θα παρακαλούσαν για ένα παιδί, θα γεννήσεις κανονικά και θα το δώσουμε για υιοθεσία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Ααα, δηλαδή θα τους το παραδώσω έτοιμο! Δεν πιστεύω όσα ακούω! Να δώσω το μωρό μου και να μη το δω ποτέ ξανά! Δεν σας αναγνωρίζω πια! Τι άνθρωποι είστε; Δεν αντέχω άλλο μπαμπά! Όχι έτσι! Πώς θα ζήσω μπαμπά; Πώς θα ζήσω όταν θα ξέρω και θα θυμάμαι ότι κάπου στον κόσμο βρίσκεται το παιδί μου, αλλά δε θα τ' αναγνωρίσω ακόμα κι αν σταθεί μπροστά μου; Πώς θα κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη, όταν το είδωλό μου θα μου φωνάζει τι έκανα; Κι ακόμη... Πώς θα γυρίσω κοντά σας, όταν η καρδιά μου θα φωνάζει ότι εσείς ήσασταν που με εξαναγκάσατε σε έναν τέτοιο ακρωτηριασμό. Γιατί αυτό που σκέφτεστε είναι ακρωτηριασμός!

ΜΗΤΕΡΑ: Κορίτσι μου, δεν είναι εύκολη πάντα η ζωή, ούτε τα φέρνει έτσι όπως θα τα περιμέναμε. Όμως εσύ, έχεις την ευκαιρία να την καλύτερεύεις όσο προλαβαίνεις... Θα περάσεις δύσκολα με ένα παιδί στην αγκαλιά, χωρίς την παρουσία του πατέρα του.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Δεν είπα ότι θα είναι εύκολο!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τότε, γιατί δεν δέχεσαι τη δική μας πρόταση;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Εγώ δε θα πετάξω το παιδί μου! Δε θα το ξεφορτωθώ! Θα το κρατήσω, θα δεχτώ τις συνέπειες-όποιες κι αν είναι-και ας τις πληρώσω ακριβά!

ΜΗΤΕΡΑ: Κλειώ, άκουσε με!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Όχι! Εσείς θα μ' ακούσετε! Να δώσω το παιδί μου; Να το αντιμετωπίσω σαν εμπόδιο στη ζωή μου; Και ποιος μου εγγυάται ότι οι γονείς που θα το αναλάβουν θα του φερθούν καλά, αν θα τ' αγαπήσουν; Γιατί κανείς δε θα μπορέσει να τ' αγαπήσει όσο εγώ!

ΜΗΤΕΡΑ: Προσπάθησε να μας καταλάβεις κορίτσι μου, για το καλό σου το λέμε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Δοκιμάστε να πείτε κάτι πιο πρωτότυπο! Αυτό λέτε συνέχεια, αλλά δε με νοιάζει το καλό μου! Ποιο καλό μου στην τελική; Και όχι δε σας καταλαβαίνω! Εσείς πρέπει να με καταλάβετε! Δε θα αφήσω το παιδί μου να υποφέρει! Και τώρα που ξεκαθάρισε ο καθένας τη θέση του, δε θέλω να σας ξαναδώ στα μάτια μου!

ΜΗΤΕΡΑ: Μη... μη το λες αυτό... σε παρακαλώ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Άσ' την Λυδία! Άσε την κυρία να μιλάει κατ' αυτόν τον τρόπο στους γονείς της, στους ανθρώπους που την έφεραν στη ζωή, που έκαναν τα πάντα για να μεγαλώσει με όλες τις ανέσεις! Όμως εσύ μικρή μου αφού αποφάσισες να κάνεις την επανάστασή σου θα την κάνεις, αλλά απ' το σπίτι μου θα φύγεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Τι; Τι λες στο παιδί; Μας έχει ανάγκη! Σύνελθε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Μαμά μην ανακατεύεσαι! Έχει δίκιο ο μπαμπάς! Φυσικά και θα φύγω! Αλλά εσείς θα μείνετε μακριά κι από μένα και απ' το παιδί μου... Δεν θα σας

ξαναδώ μπροστά μου! Γιατί αν κάνετε το λάθος και βρεθείτε στον δρόμο μου, δεν ξέρω κι εγώ τι θα κάνω!

(κλείνει την πόρτα πίσω της και κάθεται στο πλατύσκαλο κλαίγοντας)

Κι εσύ αγάπη μου μη φοβάσαι! Θα είμαι κοντά σου... Θα δεις πώς είναι να έχεις μία μητέρα που σ' αγαπάει πραγματικά... Θα μάθουμε ο ένας τον άλλο... Σου δίνω το λόγο μου! Θα σταθώ δίπλα σου σα μάννα και σαν πατέρας. Τόσο καιρό, είδα αμέτρητες φορές τα λάθη μου κι ήταν αδύνατο κάποιες στιγμές να τα αντέξω... Στην μοναξιά ο πόνος δε χειροτερεύει... Μένει στάσιμος! Αλλά ο θεός μου έδωσε μία δεύτερη ευκαιρία! Μου έστειλε εσένα να μου γλυκάνεις τη μοναξιά... Θα γίνεις ο δικός μου Παράδεισος! Κι ας έζησα τόσες φορές την Κόλαση... Τι φοβάμαι λοιπόν; Έχω περάσει από το βυθό, είναι ώρα να βρω και τα μαργαριτάρια του... Και να τα κάνω δικά μου... Δικά μας...!!!

ΣΚΗΝΗ 3^η

Κρέοντας Β, Αντιγόνη Β

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Με έπιασες. Θα με σκοτώσεις. Τι άλλο θες;

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Τίποτα άλλο δε θέλω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Άντε λοιπόν! Τι περιμένεις; Τα σιχαίνομαι τα λόγια σου, πάντα θα τα σιχαίνομαι, κι εσύ τα δικά μου. Όμως εγώ θάβοντας τον αδελφό μου κέρδισα τιμή και δόξα. Την πράξη μου, όλοι θα την επιδοκίμαζαν, αν ο φόβος δεν τους έκλεινε το στόμα. Αλλά ξέρεις γιατί σιωπούν; Γιατί ο τύραννος έχει το πλεονέκτημα να κάνει και να λέει ό,τι θέλει.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Είσαι η μόνη σ' ολόκληρη τη Θήβα που το βλέπει έτσι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Και οι άλλοι έτσι το βλέπουν, μα μπροστά σου σφραγίζουν το στόμα!

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Ενώ εσύ έχεις το θράσος να το λες μπροστά μου! Δε ντρέπεσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Ντροπή δεν είναι να τιμώ τον αδελφό μου!

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Και ο Ετεοκλής αδελφός σου δεν ήταν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Αδελφός μου ήταν και ο Ετεοκλής και θα καταλάβει την πράξη μου.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Μα καταλαβαίνεις τι λες; Ο Ετεοκλής έπεσε για την πατρίδα, ενώ ο Πολυνείκης κινήθηκε εναντίον της. Πώς μπορείς να εξισώνει τον ευσεβή με τον προδότη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Ο αδελφός μου χάθηκε, όχι ένας δούλος.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Ναι, αλλά πώς χάθηκε; Την τύχη του προκάλεσε. Κινήθηκε ενάντια της ίδιας της πατρίδας του. Ενώ ο Ετεοκλής...(διακόπτεται από την Αντιγόνη)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Ναι, ο Ετεοκλής πέθανε υπερασπιζόμενος τη Θήβα. Τα ξέρω αυτά, μου τα 'πες. Μάθε όμως πως στον Άδη τέτοιες διακρίσεις δεν υπάρχουν.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Κάνεις λάθος. Στον Κάτω Κόσμο ο καλός με τον κακό την ίδια τύχη δεν έχει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Και ποιος είναι αυτός που ορίζει τι είναι καλό και τι κακό; Αν υπάρχουν δηλαδή...

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Ο εχθρός, εχθρός παραμένει κι όταν πεθαίνει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Δε γεννήθηκα αδερφή τους για να τους μισώ, ούτε για να κρίνω τις πράξεις τους και να τους διαχωρίζω. Ζω για να αγαπώ κι να αγαπιέμαι και όχι για να μισώ.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Γι' αυτό, λοιπόν, τράβα στον Κάτω Κόσμο για να τους αγαπάς από κοντά. Και βάλε το καλά στο μυαλό σου. Όσο ζω εγώ, γυναίκα δε θα διαφεντέψει!

(σβήνουν τα φώτα-προβολείς στις δύο Αντιγόνες)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Απέχθεια!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Διεκδίκηση!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Αδικία!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Ακόμα προσπαθώ...

ΣΚΗΝΗ 4^η

Αντιγόνη 2, Διευθυντής

(ανοίγουν τα φώτα)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Μα είναι πράγματα αυτά; Δεν έχω κλείσει ούτε δυο μήνες που γέννησα και έχετε την απαίτηση να έρθω στη δουλειά;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα Νικολέτα μου η εταιρεία περνάει κρίση. Από εκεί που στο τμήμα ήσαστε τέσσερις έχουν μείνει μόνο δύο. Είσαι μία από τις καλύτερες υπαλλήλους μας κι εξάλλου δε μιλάμε για πλήρες ωράριο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Έχω ένα μωρό σπίτι. Ποιός θα μου το κρατάει για να έρχομαι εγώ στη δουλειά; Ο άντρας μου δουλεύει και η μητέρα μου δεν είναι στην Αθήνα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πλήρωσε μια κοπέλα να το προσέχει για τρεις-τέσσερις ώρες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Λυπάμαι, αλλά εγώ δεν έχω αυτήν την οικονομική δυνατότητα! Και στο κάτω-κάτω δεν καταλαβαίνω καν γιατί γίνεται αυτή η συζήτηση! Δε σας το ζητώ σαν χάρη, είναι εργασιακό μου δικαίωμα!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (παίρνει θέση πίσω από το γραφείο) Νικολέτα είσαι στην εταιρεία τόσα χρόνια. Είμαστε σαν οικογένεια. Δε θα τολμούσα να στο ζητήσω αν δεν υπήρχε πραγματικά πρόβλημα. (η Νικολέτα ψάχνει εκνευρισμένη κάτι στη τσάντα που κρατάει στα πόδια της) Τώρα με τη νοσηλεία της Μαίρης η δουλειά δε βγαίνει και η εταιρεία βουλιάζει όλο και περισσότερο!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Και η λύση που βρήκατε είναι αυτή;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Προσπάθησε να καταλάβεις. Δεν έχω άλλα περιθώρια. Καταλαβαίνω τη δύσκολη θέση που βρίσκεσαι, αλλά πιέζομαι από παντού.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Λυπάμαι αλλά δε μπορώ να σας κάνω αυτή τη διευκόλυνση. (σηκώνεται) Θα πρέπει να κάνετε υπομονή να τελειώσει η άδεια λοχειάς μου ώστε να μπορώ να αναλάβω και πάλι τα καθήκοντα μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Όπως καταλαβαίνεις δεν έχω άλλη λύση από το να σε απομακρύνω από το πόστο σου. Έχεις μια βδομάδα καιρό να το σκεφτείς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: (χτυπά το χέρι της στο γραφείο) Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα! Έχω δικαιώματα και θα τα υπερασπιστώ μέχρι τέλους, κύριε Παπαδημητρίου με όποιο κόστος. Από εδώ και πέρα θα μιλάνε μόνο οι δικηγόροι μας!

ΣΚΗΝΗ 5^η

Χορός, Αντιγόνη Γ

ΧΟΡΟΣ: Έρωτα ανίκητε στη μάχη,
έρωτα που ορμάς και γεμίζεις την πλάση,
που στα απαλά τα μάγουλα της κόρης νυχτερεύεις,
που σεργιανάς στις θάλασσες και σε αγνώστους τόπους,

δε σου ξεφεύγει εσένα ούτε θεός, ούτε κανείς απ' τους λιγόζωους ανθρώπους,
που τα λογικά του χάνει όποιος σε έχει,
εσύ, των δικαίων ξεστρατίζεις τον νου και στο χαμό τους σέρνεις
και τούτη την έχθρα εσύ τους την άναψες,
μα νικάει ο πόθος που λάμπει στα μάτια της κόρης,
που κυβερνάς με θεσμούς μεγάλους,
η Αφροδίτη αφεντεύει ανίκητη.

Τώρα κι εγώ τις αρχές μου προδίδω βλέποντας αυτά
και δε μπορώ των δακρύων μου τις πηγές να σταματήσω,

σα βλέπω την Αντιγόνη να πορεύεται στων ανθρώπων το κοινό κοιμητήριο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Ω πολίτες της πατρικής μου γης, ιδού πορεύομαι τη στράτα τη στερνή, το φέγγος το στερνό του ήλιου βλέπω για τελευταία φορά. Ο Άδης, ο ύπνος του παντός, στου Χάρου ζωντανή με πάει το ακρογιάλι, νυφούλα δε στολίστηκα και ούτε ποτέ νυφιάτικο τραγούδησαν στη θύρα μου τραγούδι. Νύφη στο Χάρο δίπλα θα σταθώ.

ΧΟΡΟΣ: Ξακουστή και παινεμένη πορεύεσαι στων πεθαμένων το λημέρι.

Δε σε γονάτισε κακό χτικιό ούτε και πικρό μαχαίρι,
μα αγήφησες τη δύναμη εκείνου που την εξουσία κρατά.

Νόμο δικό σου χάραξες,

η μοναχή θνητή που ζωντανή θα κατεβεί στον Άδη.

Το πείσμα σου το οργισμένο σε οδήγησε εδώ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Αθρήνητη, άφιλη, χωρίς τραγούδια της χαράς μου, σέρνομαι η άμοιρη σ' αυτόν τον αναπόφευγο το δρόμο. Και αυτό του ήλιου το μάτι το ιερό να βλέπω δε μου συχωριέται πια και κανείς από τους δικούς μου τη μοίρα μου δεν κλαίει, δε στενάζει.

(σβήνουν τα φώτα-προβολείς στις δύο Αντιγόνες)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Καταδίκη!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Απελπισία!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Αδιέξοδο!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Ακόμα προσπαθώ...

ΣΚΗΝΗ 6^η

Αντιγόνη 3, Έρωτας, Ζήλια

(ανοίγουν τα φώτα)

ΕΡΩΤΑΣ: Τι έχεις να πεις για την αλλοπαρμένη;

ΖΗΛΙΑ: Τι να πω; Όλα δικό σου τέχνασμα ήταν, εσύ έριξες τα βέλη.

ΕΡΩΤΑΣ: Δεν επιλέγω εγώ, τα βέλη είναι αυτά που βρίσκουν το στόχο τους.

ΖΗΛΙΑ: Ε τότε άστα να χτυπάνε το στόχο όλο και πιο βαθιά κάθε μέρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Δε μπορώ, δεν αντέχω στην σκέψη αυτών των δυο. Νιώθω αδύναμη, ανίκανη. Ποια; Εγώ! Έχω αδειάσει. Κουράστηκα να παλεύω με αυτό το συναίσθημα. Βαρέθηκα! Θέλω να ανοιγοκλείσω τα μάτια μου και να φύγει, να εξαφανιστεί, να ηρεμήσω.

ΖΗΛΙΑ: Διεκδίκησε αυτό που θες. Ό,τι κι αν είναι αυτό.

ΕΡΩΤΑΣ: Όχι! Πράξε το σωστό. Μην προδώσεις τόσο εύκολα τις αρχές σου

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Ποιοι μού μιλάνε; Το μυαλό μου σάλεψε, τρελάθηκα μήπως;

ΕΡΩΤΑΣ: Δεν έχασες τα λογικά σου, ερωτεύτηκες μονάχα. Μην σπαταλήσεις αυτό το συναίσθημα για χάρη της ζήλιας.

ΖΗΛΙΑ: (απευθύνεται στον έρωτα) Σταμάτα! (απευθύνεται στην Αντιγόνη) Μην τον ακούς! Κάνε ό,τι θες, χωρίς να λογαριάζεις συνέπειες και ηθικές. Κάνε τον εαυτό σου χαρούμενο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Τι συμβαίνει; Τι μου λέτε; Τι είναι όλα αυτά; Ποιοι είστε εσείς που θέλετε να κατευθύνεται τη ζωή μου; Πώς ξέρετε τι γίνεται στη ζωή μου; Δε δέχομαι συμβουλές από φωνές!

ΖΗΛΙΑ: Τι φωνές; Οι σκέψεις σου είμαστε.

ΕΡΩΤΑΣ: Η καταστροφή της είσαι!

ΖΗΛΙΑ: Πάψε πια! Γιατί να μείνει μακριά από αυτό που λαχταρά η ψυχή της; Γιατί να μην το κάνει απόκτημά της;

ΕΡΩΤΑΣ: Γιατί δεν είναι σωστό. Είναι ανήθικο. Κάποια πράγματα δεν είναι γραφτό να γίνουν πραγματικότητα, ακόμα κι αν το συναίσθημα αυτό του έρωτα είναι ό,τι πιο πραγματικό μπορείς να νιώσεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Δηλαδή τι θέλετε να κάνω; Τι πρέπει να καταλάβω μέσα από όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου;

ΖΗΛΙΑ: Ότι πρέπει να διεκδικείς πάντα αυτό που ποθείς.

ΕΡΩΤΑΣ: Ότι πρέπει να αποχωρήσεις για να μη σε κυνηγάνε ερινύες κάθε φορά που κλείνεις τα μάτια σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Φύγετε! Φύγετε από το μυαλό μου. Θα ξαναβρώ τη δύναμή μου, θα ξαναπατήσω στα πόδια μου, θα ξαναβρώ τον εαυτό μου. Μόνη μου! Θα παλέψω για το σωστό. Το δικό μου σωστό.

ΣΚΗΝΗ 7^η

Αντιγόνη Γ, Κρέοντας, Χορός
Φρουροί

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Τα μοιρολόγια και οι θρήνοι κανένα δεν ωφέλησαν. (απευθύνεται στους φρουρούς) Πάρτε την γρήγορα. Και, καθώς, πρόσταξα να πάτε να τη χτίσετε στο λάκκο το βαθύ. Άστε την μόνη κι έρημη, θέλει πεθάνει, θέλει ζήσει, θαμμένη σε ένα τέτοιο σπιτικό. (απευθύνεται στο κοινό) Εγώ νίπτω τās χείρας μου, μα αυτή τον πάνω κόσμο θα το χάσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Ω τάφε μου, κρεβάτι νυφικό, σπίτι μου στη βαθιά τη γη και αιώνιο κελί μου, έρχομαι να βρω τους δικούς μου νεκρούς που μέγα πλήθος η Περσεφόνη φίλεψε. Στερνή κι εγώ και ρημαγμένη θα κατέβω, προτού ξοδέψω το χρόνο που μου απομένει για να ζήσω. Η ελπίδα με τρέφει πως θα βρω κατεβαίνοντας του πατέρα την αγάπη και τη δικιά σου μάνα, μάτια μου κι αδελφέ μου, την αγάπη σου. Γιατί νεκρούς εγώ με τα ίδια μου τα χέρια σας έλουσα, σας στόλισα και τιμές σας πρόσφερα. Και τώρα, Πολυνείκη, το νεκρό σου σώμα στολίζοντας ακριβά το πληρώνω. Εγώ σε τίμησα κι οι φρόνιμοι θα πούνε πόσο. Τέτοιο φορτίο δε θα σήκωνα ποτέ μου εγώ ενάντια στην πόλη, ούτε αν ο γιος μου, ούτε αν ο άντρας μου άταφος έμενε. Ποιος νόμος με κινεί να λέω τούτα; Αν πέθαινε ο άντρας μου άλλον θα 'βρισκα. Αν έχανα παιδί, μ' άλλον άντρα θα 'κανα. Αφού όμως ο πατέρας μου και η μητέρα μου κατέβηκαν στον Άδη, άλλος αδελφός δε μπορεί να γεννηθεί. Γι' αυτό Πολυνείκη μου όσο κανέναν σε τίμησα κι έγκλημα το θεώρησε ο Κρέοντας αυτό. Τώρα με σέρνει με χέρια δεμένα, ανύπαντρη, άτεκνη, χωρίς νυφιάτικα τραγούδια, χωρίς χαράς κρεβάτι. Οι φίλοι με παράτησαν, την άμοιρη, και ζωντανή στων πεθαμένων κατεβαίνω το πηγάδι. Ποιο νόμο των θεών έχω πατήσει; Τι να προσμένω από τους θεούς ξεγραμμένη; Ποιον να επικαλεστώ; Εγώ τιμούσα και μ' ατίμασαν φριχτά. Αλλά αν οι θεοί τα δέχονται αυτά, να πάθω και να ομολογήσω πως αμάρτησα. Αν αμάρτησαν

άλλοι, να μη πάθουν περισσότερα κακά απ' όσα έκαναν σε 'μενα. Αν όμως σφάλλει αυτός, του αξίζει να υποφέρει, όπως άδικα υπέφερα εγώ.

ΧΟΡΟΣ: Ανέμων ριπές πάλι και πάλι στη ψυχή της φυσούν και ριγεί.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ: Δεν έχω άλλες ελπίδες να πω. Τετέλεσται κόρη μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Ω πόλη των πατέρων μου, Θήβα, της γενιάς μου θεοί πανάρχαιοι, το τέλος σιμώνει. Κοιτάζτε με άρχοντες τη στερνή που έμεινα μόνη, τι πάσχω και από ποιους. Το θείο νόμο σεβάστηκα.

(σβήνουν τα φώτα-προβολείς στις δύο Αντιγόνες)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Περηφάνια!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Καθήλωση!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Φυλακή!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Ακόμα προσπαθώ...

ΣΚΗΝΗ 8^η

Φίλος, Αντιγόνη 4

(ανοίγουν τα φώτα)

ΦΙΛΟΣ: Τι κάνεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Κάθομαι.

ΦΙΛΟΣ: Δεν είναι αστείο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Είναι αστείο.

ΦΙΛΟΣ: Σταμάτα να συμπεριφέρεσαι σαν να μην συμβαίνει τίποτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Μα δε συμβαίνει κάτι αξιοπερίεργο.

ΦΙΛΟΣ: Με φέρνεις στα όρια μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Δεν θα αλλάξω γνώμη. Συνήθισέ το.

ΦΙΛΟΣ: Ο κόσμος σου αλλάζει, οι γύρω σου αλλάζουν, εσύ έχεις αλλάξει. Έχουν έρθει τα πάνω κάτω κι εσύ μιλάς σαν... σαν...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Σαν χθες, σαν σήμερα, σαν πριν ένα χρόνο.

ΦΙΛΟΣ: Δεν το έχεις συνειδητοποιήσει ακόμα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Ναι, ίσως και να έχεις δίκιο.

ΦΙΛΟΣ: Αλήθεια;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Όχι. Έχω συνειδητοποιήσει ότι ο μόνος που έχει αλλάξει απέναντί μου είσαι εσύ.

ΦΙΛΟΣ: Αυτό είναι ψέμα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Κι όμως. Ο κόσμος άλλαξε, ο κόσμος αλλάζει κάθε μέρα που περνά. Κι εγώ άλλαξα, αλλά η ουσία παραμένει η ίδια. Με βλέπουν αλλιώς και μπορώ να πω ότι ενοχλούμαι και τσαντίζομαι και μερικές φορές κλείνομαι στο σκοτάδι μου και εύχομαι τίποτα απ' αυτά να μην είχε συμβεί, αλλά μετά καταλαβαίνω ότι οι ξένοι αυτοί άνθρωποι που μ' έκαναν να κλαίω, με ξέχασαν μόλις με είδαν αλλά εγώ τους θυμάμαι και τώρα, μάλιστα, μιλάω γι' αυτούς κι είναι άδικο. Αυτοί σταματούν να με ενδιαφέρουν στην πρώτη λογική σκέψη που περνά απ' το μυαλό μου μετά από τη γεμάτο λύπη ματιά τους. Εσύ όμως; Γιατί το κάνεις αυτό;

ΦΙΛΟΣ: Δεν κάνω κάτι τέτοιο. Σου μιλάω όπως πάντα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Με κοιτάς περίεργα.

ΦΙΛΟΣ: Σε κοιτάω όπως πάντα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Αμύνεσαι.

ΦΙΛΟΣ: Δεν αμύνομαι. Η συμπεριφορά μου είναι η ίδια.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Τόσο τρομακτική είναι πια αυτή η καρέκλα; Έχει ρόδες, και;

ΦΙΛΟΣ: Δε με τρομάζεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Με λυπάσαι.

ΦΙΛΟΣ: Όχι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Με λυπάσαι!

ΦΙΛΟΣ: Ναι! Λυπάμαι εσένα και λυπάμαι την κατάσταση σου και λυπάμαι που η ζωή σου άφησε τέτοια σημάδια. Και λυπάμαι που μου είναι αδύνατο να είμαι ο ίδιος που ήμουν πριν απ' όλα αυτά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Δε χρειάζομαι τον οίκτο σου.

ΦΙΛΟΣ: Τον χρειάζεσαι. Χρειάζεται να καταλάβεις τι συμβαίνει γύρω σου. Ο κόσμος σου καταστρέφεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Ο κόσμος μου στέκεται μια χαρά, εσύ τον κατεδαφίζεις.

ΦΙΛΟΣ: Γιατί προσπαθείς τόσο απεγνωσμένα να μου αποδείξεις ότι δε σε νοιάζει τίποτα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Δεν προσπαθώ να αποδείξω τίποτα. Είμαι κολλημένη σε μια καρέκλα με τροχούς και αναγκασμένη να σηκώνω το κεφάλι μου για να σε κοιτάξω στα μάτια. Και δεν περπατάω και δεν τρέχω και ο κόσμος με αποκαλεί συχνά άτυχη, καημένη. Αλλά εγώ δε θα αλλάξω εξαιτίας τους και δε θα αλλάξω εξαιτίας σου.

ΦΙΛΟΣ: Θα αναγκαστείς να αλλάξεις και δε θα έχει σχέση ούτε με μένα, ούτε με τον κόσμο. Θα αλλάξεις για σένα. Για να επιβιώσεις στον κόσμο που ζούμε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Παραείσαι σίγουρος.

ΦΙΛΟΣ: Παραείσαι ουτοπική.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Ουτοπική; Επειδή δε θέλω να βυθιστώ στη μιζέρια, με λες ουτοπική;

ΦΙΛΟΣ: Το μόνο που κάνεις είναι να καθυστερείς ένα τετελεσμένο γεγονός. Θα ήταν τόσο πιο εύκολα αν δεν προσπαθούσες να μου πουλήσεις την εικόνα του δυνατού. Θα μπορούσα να είμαι ειλικρινής και να αντιδρώ φυσιολογικά στην κατάσταση σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Φυσιολογικά;

ΦΙΛΟΣ: Θα αντιδρούσα όπως είχα σκεφτεί όσο καιρό περίμενα να ξυπνήσεις μέσα σ' εκείνο το νοσοκομείο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Δηλαδή τι; Θα με παρηγορούσες; Θα μου έλεγες ψέματα ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει; Θα σε βόλευε να είμαι αυτή που στέκομαι παθητικά μπροστά σ' αυτό το τέρας που κάθομαι κι εσύ να έβγαινες ο άνθρωπος που δε μ' άφησες στα δύσκολα;

ΦΙΛΟΣ: Δεν θα σε άφηνα στα δύσκολα. Δεν σε άφησα στα δύσκολα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Θα μου έλεγες ψέματα.

ΦΙΛΟΣ: Θα σου έλεγα ότι θα ήθελες να ακούσεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Και ποιος σου είπε ότι θα με έπειthes με τα παραμύθια σου;

ΦΙΛΟΣ: Ακόμα κι αν δε σ' έπειθα, τουλάχιστον θα είχες καταλάβει από μόνη σου ότι το να γίνουν όλα όπως πριν το ατύχημα είναι αδύνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Στο είπα και πριν. Δε έχει αλλάξει τίποτα και κυρίως δεν έχω αλλάξει εγώ.

ΦΙΛΟΣ: Έχουν αλλάξει τα πάντα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Τίποτα δεν έχει αλλάξει.

ΦΙΛΟΣ: Έχουν αλλάξει τα πάντα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Γιατί μου το κάνεις αυτό;

ΦΙΛΟΣ: Γιατί κάποιος πρέπει να σε κατεβάσει στη γη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Ίσως μ' αρέσει που δεν πατάω στη γη.

ΦΙΛΟΣ: Άκουσέ με. Εγώ είμαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Δεν σε αναγνωρίζω πλέον.

ΦΙΛΟΣ: Το καταλαβαίνω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Δεν καταλαβαίνεις τίποτα.

ΦΙΛΟΣ: Θέλω να σε βοηθήσω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Θέλεις να με κλείσεις στο καλούπι που έφτιαξες στο κεφάλι σου για εμένα. Είμαι αυτή που είμαι και δε θα κάνω το χατίρι ούτε σε σένα, ούτε σε κανέναν να λυπάμαι τον εαυτό μου.

ΦΙΛΟΣ: Είχα όνειρα για εμάς. Τώρα φοβάμαι.
(αγκαλιάζονται)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Γ: Παλεύω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 2: Για εμένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 1: Για εσένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 3: Για εμάς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Β: Παλεύω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ 4: Κι ας πονάω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Α: Τέλος.